

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

З У. 9906/19

Дана 11.03.2021. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Миње Бикицки, чланова већа, са судским саветником Јеленом Поповић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. ..., ..., ..., чији је пуномоћник Војка Димић, адвокат из Београда, Мите Ценића 1/3, поднетој против Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак, Београд, ради поништаја решења број: 47-04-00642/2019-39 од 14.05.2019. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.03.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд број 47-04-00642/2019-39 од 14.05.2019. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени, Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, да тужиоцу "А.А." д.о.о. ..., ..., ..., надоканди трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је, као неоснован, предлог тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Београд, број 4700-309/2012-20 од 31.05.2012. године.

Тужбом поднетом Управном суду, дана 20.06.2019. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због непоступања по правилима поступка, неправилне примене закона, неправилно изведеног закључка из утврђених чињеница и непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања. Навео је да је у управном поступку окончаним решењем туженог број 4700-309/2012-20 од 31.05.2012. године утврђено да је код тужиоца извршена контрола обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност за период од 01.01.2009. до 31.12.2010. године, током којег је утврђено да је тужилац

користио претходни порез по рачунима добављача СЗЗР “Б.Б.” ПР, СЗЗР “В.В.” ПР, СЗЗР “Г.Г.” ПР, СЗЗР “Д.Д.” ПР. Навео је да је у контролисаном периоду тужилац у оквиру регистроване делатности изводио грађевинско-занатске послове, те да је порески орган утврдио да радови од стране самосталних предузетничких радњи нису изведени, да су наведене радње издавале неосновано испостављене рачуне према пореском обвезнику, односно да је порески обвезник неосновано уплаћивао новчана средства на пословне рачуне предузетничких радњи које су га подизале и враћале уплатиоцу и из којих се вршила исплата физичким лицима. Даље је навео да је утврђено да је порески обвезник користио право на одбитак претходног пореза по основу улазних рачуна ових предузећа, а да на то није имао право, сходно одредби члана 28. Закона о порезу на додату вредност, из ког разлога је наложена уплата ПДВ у износима коришћеног претходног пореза у одређеном износу, са припадајућом каматом. Указује и на то да је пресудом Другог основног суда у Београду, СПК бр. 88/15 од 02.07.2015. године, прихваћен споразум о признању кривичног дела, па је окривљени Ђ.Ђ. из ... оглашен кривим што у периоду од почетка 2008. до 2010. године у својству власника СЗЗР “Е.Е.” у намери да потпуно избегне плаћање пореза и доприноса у случају обавезне пријаве, није пријавио законито стечен приход, односно предмете и друге чињенице које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза, те је тако избегао плаћање пореза и доприноса, и то тако што је у наведеном периоду са текућег рачуна своје радње подизао готовину, а затим у континуитету и сукцесивно извршио уплату накнаде ангажованим физичким лицима на руке по основу извршених услуга у грађевинарству, а да при томе, на исплаћене накнаде није извршио обрачун и уплату пореза на доходак грађана. Након наведене правноснажне пресуде, тужилац је дошао до сазнања да је Ђ.Ђ. у својству власника СЗЗР “Е.Е.” оглашен кривим што није пријавио законито стечен приход, као и да су кривични поступци за исто кривично дело пореска утаја са истом радњом извршења окончани и против власника других добављача чије су фактуре оспорене и то: Ж.Ж. из ... за избегавање плаћања пореза и доприноса у периоду од 2008. до 2011. године, З.З. из ... за избегавање плаћања пореза и доприноса у периоду од 2008. до 2010. године, И.И. из ... за избегавање плаћања пореза у периоду од 2008. године до 2011. године. Против поменутих радњи, Пореска управа – Сектор пореске полиције поднела је кривичне пријаве након што је у спроведеном поступку утврдила да су те радње вршиле исплату накнаде ангажованим физичким лицима а да нису извршиле обрачун и уплату пореза на доходак грађана и доприноса за ПИО. Из изнетих разлога сматра да су се стекли услови за понављање управног поступка из члана 176. став 1. тачка) 1. Закона о општем управном поступку. Указује да је другостепени орган његов предлог одбио са образложењем да је нетачна тврдња да је у кривичном поступку неспорно утврђено да је Ђ.Ђ., у својству власника радње, пружао услуге грађевинарства и ангажовао физичка лица ради пружања услуга и извођења грађевинских радова, јер се из пресуде не види да су ове чињенице утврђиване у спроведеном поступку, а осим тога исти орган сматра да пресуда на коју се он позива не садржи нове чињенице и доказе који би се могли довести у везу са решењем Пореске управе којим је утврђена обавеза ПДВ, а које би биле од утицаја на другачију одлуку. Истиче да тужени своје одлуке заснива на одлучној чињеници да нема доказа да су фактурисани радови и услуге изведени од стране издаваоца рачуна – предузетничких радњи, а како је кривични суд утврдио да је управо издавалац рачуна Ђ.Ђ. у својству власника СЗЗР “Е.Е.” са текућег рачуна своје радње подигао готовину и вршио исплату накнаде ангажованим физичким лицима на руке, неоснован је закључак туженог да извршене услуге од стране наведених добављача нису извршене

нити су могле бити извршене. Наводи да је, имајући у виду да је у кривичној пресуди утврђено да је кривично дело извршено у периоду од 2008. до 2010. године и да се спорни рачуни односе на исти период у коме је СГЗР “Е.Е.” имао пословну сарадњу само са тужиоцем, пресуда Другог основног суда у Београду СПК бр. 88/15 од 02.07.2015. године довољан разлог да се прихвати као чињеница која сама или у вези са већ изведеним доказима у конкретном случају може довести до другачијег решења. Дакле, кривичне пресуде донете у поступцима против власника наведених радњи су од одлучујућег значаја за утврђивање битне чињенице, а то је да су радови и услуге заиста извршене од стране издаваоца рачуна (окривљених лица), које пресуде тужилац није могао да достави пореском органу уз предлог за понављање поступка из објективних разлога. Са наведених разлога, а указујући на одредбе Устава Републике Србије и Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом на поновно одлучивање, као и да туженог обавезе на накнаду трошкова управног спора и то за састав тужбе у износу од 60.000,00 динара по АТ.

У одговору на тужбу тужени је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог Закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба је основана.

Одредбом члана 176. став 1. тачка) 1. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16), прописано је да ће се поступак који је окончан решењем против којег се не може изјавити жалба (коначно решење) поновити ако се сазна за нове чињенице или стекне могућност да се изведу нови докази који би, сами или у вези са раније изнетим чињеницама или изведеним доказима, могли да доведу до другачијег решења.

Одредбом члана 178. став 1. наведеног закона прописано је да странка може да захтева понављање поступка у року од 90 дана од сазнања за разлоге понављања, односно у року од шест месеци од објављивања одлуке Уставног суда или Европског суда за људска права у “Службеном гласнику Републике Србије”.

Одредбом члана 179. став 1. истог закона прописано је да странка мора у захтеву за понављање поступка да учини вероватним разлоге због којих захтева понављање поступка.

Одредбом члана 181. став 2. наведеног закона прописано је да надлежни орган решењем одбацује захтев који није благовремен, није дозвољен или који је изјављен од неовлашћеног лица или у коме разлог за понављање поступка није учињен вероватним. Ако не одбаци захтев, даље испитује да ли је разлог за понављање поступка могао да доведе до другачијег решења и ако нађе да није, решењем захтев

одбија.

Из образложења оспореног решења произлази да је решењем Пореске управе – Филијале Звездара број 47-00303/2011-0022-020 од 20.02.2012. године пореском обвезнику, овде тужиоцу, утврђена непријављена обавеза пореза на додату вредност у пореском периоду од 01.01.2009. године до 31.12.2010. године, против ког решења је тужилац изјавио жалбу која је као неоснована, одбијена решењем Министарства финансија РС, Пореске управе – Регионалног центра Београд број 4700-309/2012-20 од 31.05.2012. године. Тужилац је, преко пуномоћника, дана 29.07.2015. године поднео предлог за понављање поступка окончаног решењем од 31.05.2012. године, који је као неоснован одбијен решењем Министарства финансија, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд број 300-4704-00935/2015-11000 од 08.09.2015. године. У управном спору покренутом ради поништаја овог решења Управни суд је пресудом 10 У 14771/15 од 28.03.2019. године тужбу уважио, поништио решење од 08.09.2015. године и предмет вратио на поновни поступак, са разлога што се у списима предмета не налази предлог тужиоца за понављање поступка. Оспореним решењем Министарства финансија РС, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени поступак Београд број 47-04-00642/2019-39 од 14.05.2019. године, донетим у извршењу пресуде Управног суда 10 У 14771/15 од 28.03.2019. године, одбијен је захтев пореског обвезника “А.А.” д.о.о. ... за понављање поступка окончаног решењем од 31.05.2012. године. Предлог за понављање поступка окончаног наведеним решењем поднет је на основу члана 239. став 1. тачка 1) и чл. 241. и 244 Закона о општем управном поступку. Као нову чињеницу, тужилац је навео да је Други основни суд у Београду донео пресуду Спк бр. 88/15 од 02.07.2015. године којом је Ђ.Ђ. оглашен кривим за кривично дело пореске утаје јер је у периоду од 2008. до 2010. године, у којем је тужиоцу утврђена непријављена пореска обавеза, у намери да потпуно избегне плаћање пореза и доприноса није пријавио законито стечен приход и на тај начин избегао плаћање пореза и доприноса, на основу чега је тужилац закључио да би, с обзиром да је он у означеном периоду имао пословну сарадњу искључиво са тим добављачем, чињеница да је оглашен кривим за поменуто кривично дело могла довести у конкретном случају до другачијег решења. Код наведеног, тужени орган је, имајући у виду одредбу члана 181. став 2. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења, налазећи да предложени докази не представљају нове чињенице које би могле довести до другачијег решења ове управне ствари.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, према оцени Управног суда, основано се тужбом указује на незаконитост оспореног решења, будући да тужени орган у поновном поступку није отклонио битне повреде правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“службени гласник РС”, број 30/10) и на тај начин није поступио по примедбама овог суда изнетим у пресуди 10 У 14771/15 од 28.03.2019. године, а што је био дужан сагласно члану 69. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09). Ово са разлога што се у списима предмета не налази предлог тужиоца за понављање поступка утврђивања пореза на додату вредност, који је поднет 29.07.2015. године, са којих разлога суд не може да провери правилност датих разлога код оцене туженог органа да предлог за понављање поступка није основан, па како оцена туженог органа о правилности и законитости

оспореног решења нема упориште у списима предмета, то је, по оцени суда, оспорено решење донето уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку.

Тужени орган је дужан да у поновном поступку отклони учињене повреде правила поступања на које му је указано овом пресудом, оцени све жалбене наводе и за дату оцену да јасне разлоге, те након тога правилном применом материјалног права, донесе ново решење о жалби, поступајући сагласно одредби члана 69. Закона о управним споровима, при чему је везан правним схватањима и примедбама суда у погледу поступка изнетим у овој пресуди.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I пресуде.

Решавајући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је тужилац имао трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара које је суд определио сагласно тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, број 121/12). Са тих разлога суд је донео одлуку као у ставу II диспозитива применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, број 72/11...18/20), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима. Тужиоцу нису досуђени трошкови у делу преко признатих 16.500,00 динара до тражених 60.000,00 динара за састав тужбе, будући да нису опредељени према важећој тарифи.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 11.03.2021. године, З У. 9906/19

Записничар
Јелена Поповић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Богдановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП